

[Kjær Rasmussen.]

Vi har været vidne til, at myndighederne gav efterretningstjenestens folk fri adgang til at fjerne kompromitterende bevismateriale fra kælderen i Kejsergade, så det måske er blevet umuligt nogen sinde at få opklaret, hvad efterretningstjenesten i virkeligheden foretog sig dér. Vi har været vidne til, at myndighederne forhindrer retsforfølgelse af de efterretningsfolk, som under flugten fra Kejsergade med det kompromitterende materiale kørte en betjent ned. Vi har været vidne til, at myndighederne forhindrer en undersøgelse af højtstående embedsmænds ansvar for efterretningstjenestens infiltration på Københavns universitet, anvendelsen af post- og telegrafvæsenet som dækorganisation og hemmeligholdelsen af hele forholdet over for universitetets rektor.

Dette er blot de seneste ugers eksempler. Går vi endnu nogle måneder tilbage, kan nævnes politiets, efterretningstjenestens og hjemmeværnskompagniernes borgerkrigsmanøvrer mod en lovlige massedemonstration ved den amerikanske ambassade den 27. april 1968, en aktion, som blev søgt retfærdiggjort såvel af politiet som af justitsministeren her i tinget ved forfalskede meldinger produceret af politiet selv. Og som et slående modstykke til politibrutaliteten over for lovlige demonstrationer ved denne og andre lejligheder kan nævnes politiets totale passivitet over for de mest brutale voldelige overfald på demonstranter, som man så det i Idrætsparken og ved Saga-demonstrationerne. Vi har fået bevist, at der anvendes politiprovokatører under lovlige demonstrationer, civilklædte betjente optrædende som demonstranter, der forsøger at opgejle egentlige demonstranter til uroligheder, og vi har fået bevist, at efterretningstjenesten har infiltreret Gedved Seminarium med stikkere, og ingen tror vel, at Gedved er enestående i den henseende. Og bag ved det hele ligger og har hele tiden ligget telefonaflytninger i et omfang, som ingen politisk ansvarlig instans har nogen reel mulighed for at kontrollere, og registrering i hemmelige politiske kartoteker i et omfang, som ingen politisk ansvarlig instans og intet kontrolråd i virkeligheden har nogen som helst mulighed for at kontrollere.

Dette er noget af baggrunden for, at vi har

stillet denne forespørgsel om den tiltagende anvendelse af politistatsmetoder herhjemme. Vi har noteret os, at udenrigsminister Hartling i en tale for et par dage siden har sagt, at den uro, som er blæst op om disse ting, først og fremmest skyldes venstresocialisterne. Han anklager os for at ville omstyrte den bestående samfundsorden. Ja vel, det vil vi, men ikke alene. Derfor disse afsløringer over for befolkningens store flertal, lønarbejderne, som udenrigsministeren vil holde i uvidenhed om karakteren af dette demokratiske samfund. Han repræsenterer nemlig en lille, besiddende mindretalsgruppe, der har noget at forsvare med alle til rådighed stående midler.

Vi mener virkelig, der er grund til foruroligelse over det, der sker. Ikke mindst fordi myndighederne så ganske åbenbart benytter kræfterne til at bekæmpe de kredse, som i demokratiets interesse forholder sig vågne og kritiske til den slags virksomhed, i stedet for at bekæmpe dem, der ved sådanne politistatsmetoder målbevidst undergraver de sporadiske demokratiske rettigheder, som formelt eksisterer i dette land.

At andre end venstresocialister er foruroliget, undrer os ikke. For mennesker, der har troet på samfundslærebøgernes selvtilfredse beskrivelse af dette samfunds demokratiske natur, må det være noget af et chok at opdage, at de borgerlige frihedsrettigheder sættes ud af spillet, så snart nogle for alvor vil benytte sig af dem. At blade beslaglægges og redaktører sigtes, når de benytter sig af den påståede pressefrihed. At ingen kan føle sig sikker på, at de meddelelser, de betror til telefonvæsenets, postvæsenets eller telegrafvæsenets besøgelse, ikke registreres af efterretningsvæsenet. At regeringserklæringer om afskaffelse af politisk registrering er komplet værdiløse. At de ansvarlige ministre offentligt erklærer, at de ikke er kompetente og derfor overlader alle disse vigtige afgørelser til efterretningsfolkene, og at enhver åbenbart kan risikere at blive det tilfældige offer for diletantiske efterretningscheferes hævngherrighed med minimal chance for at klare sig igennem de lukkede retsmøder, hvor efterretningstjenesten har fuldstændig frit spil for de mest forrykte anklager.

Venstresocialisterne er nok dem, der er